

A családi háborúság nem dráma, a veszekedés nem drámai dialógus — ezt a kritikái közhelyet gyakran emlegetjük, amikor naturalista színírók háromfelvonásnyi civódásból eszkábálnak össze konfliktust. Egy negyedórányi kishangjátékot azonban pontosan kitölt, feszültséggel megtelít apa, anya és kamasz leány összeszólalkozása, ha az író sűríteni tudja benne azokat a miazmákat, amelyek egy család életének levegőjét mérgezik. **Eörsi István** bravúrosan oldja meg ezt a feladatot: az anya fúriaként támad rá a későn érkező apára, és amikor a lány belekötög a vitába, a szülők rátámadnak, rajta töltik ki bosszújukat, nevelés címén hangzatos és gusztustalan fejlődésszereplés jelenetet rendeznek, amely végül a hármas megalkuvás követ-

keztében kibékülésbe toroklik.

Ez a nyomasztóan élethű láttelel önmagában keveset mondana, ha **Eörsi** nem tudta volna általános érvényűvé tágítani azzal, hogy a lány önfeladásában megsetette: a Családi kör bezárul; a most olykor félénken lázadó kamasz később éppoly kicsinyes, szűk látókörű lesz, mint most szülei. „Az ő lányuk vagyok, ha nem lennék az, már régen leléceltem volna... de gyáva vagyok” — hangzik a kishangjáték kulcsmondata. Nem különösen nagyigényű írás a Családi kör **Eörsi** drámai és rádiós munkásságában, de föltétlenül érdeklődést, pontosan negyedórányi érdeklődést érdemlő; az író pontos megfigyelő képességéről, sűríteni tudásáról tanúskodik, és arról, hogy kihegyezett párbeszédekben milyen jól tud

jellegetes karaktereket teremteni.

Varga Géza oldott és a döntő pillanatokban mégis feszült drámaiságot teremtő rendezésében mind a

három szereplő — **Kállai Ilona**, **Kállai Ferenc** és **Esztergyálos Cecília** — életteli, hatásos alakot formált.

Barta András

FÜLÖP ZOLTÁN

A Farkasréti temetőben **Lukács Miklós**, az Operaház igazgatója búcsúztatta **Fülöp Zoltán** díszlettervezőt, aki hatvannyolc éves korában hunyt el. Négy évtizedet töltött el dalszínházunkban, munkásságának, művészetének negyven éve elválaszthatatlan a magyar operakultúrától. **Fülöp Zoltán** annak a képzőművészeti látás- és kifejezőmódnak egyéni arculatú képviselője volt, amely **Oláh Gusztáv** nevéhez fűződik; a két művész pályafutása hosszú időn át párhuzamosan haladt, s bizonyos mértékben ki is egészítette egymást. **Fülöp Zoltán** díszletei elsősorban jól kihasználható játékeret adtak a színpadi műveknek, de összhangos látvány-élményt is. Célszerűség és festőiség jellemezte az Operaháznak, a szabadtéri színpadoknak, a prózai színházaknak tervezett díszleteit. Pályafutásának második szakaszában bizonyos korszakváltás zajlott le a szcenikában; **Fülöp** erre is érzékenyen hatott vissza, s korábbi legjobb eredményeinek és az újszerűnek nemes elegyét teremtette meg például nagy sikerű **Salome**-díszletében. Államunk nagyra becsülte **Fülöp Zoltán** művészetét, érdemes, majd kiváló művész címmel és **Kossuth**-díjjal tüntette ki. Halála fájdalmas vesztesége az egész magyar színházművészetnek.